

RA PO RT!

**ryze
avantgardní
pravidelná
občas
rýpavá
tiskovina**

Pro všechna sobotecká poprvé

Úvodník 🍄 Martina Rybová

Úvodník v *Raportlu* je ve většině text kontemplující nad blízkými i dalekými vjemy, nad pomíjivostí zde společně stráveného času, nad důležitostí setkávání se, ať už je počasí jakékoli, a často také místo postesknutí si. V mém dnešním úvodníku tomu nebude jinak. Zčásti proto, že je jako vždy dojmů mnoho, emocí ještě víc, částečně pak také z toho důvodu, že se počínaje dnešním odpolednem zneviditelním. Budu takzvaně ve stínu, ale jinde.

Těsně po příjezdu na Sobotku vždy s dalšími redaktory a redaktorkami hlásíme svá sobotecká poprvé – např. první pivo či paras u Vokýnka, první noc v redakci, první interní vtípek, první nehoda s pivem a tak dále. Já tohle sobotecké poprvé dnes budu prožívat ještě jinak – poprvé ze Sobotky zmizím a už se nevrátím. A to mě mrzí, věřte mi. Znamená to, že se budu muset už takhle brzo rozloučit se vším, co tu mám tak ráda – a co tady ani nemusím vyjmenovávat, protože věřím tomu, že se každý z vás dokáže sám velmi dobře do mé situace vžít. Znamená to, že vlastně část z těch soboteckých poprvé byla zároveň i soboteckými naposled – např. vyvalení se s mými milovanými *raportlími* kamarády na trávě před Vokýnkem, aby to nikdy nebylo moc daleko pro další pití, zaspívání u kytary a simultánní korektury a sazba dalšího čísla, pozorování moly prožraných papučí ve výstavce věnované Fráňovi Šrámkovi (Lomozi, sic!), rozdvojení se při paralelním *raportlování* a naslouchání festivalovému programu. Při všech činnostech tady na Sobotce čerpám sílu z utužených a krásných přátelství, kterých si nadevše vážím. Mám vás ráda, vy moji. A v důsledku toho, že odjíždím, poruším svoji tradici přemýšlení o tom, jestli i za rok budu chtít pomoci při vzniku tohoto občasníku, a přemýšlet radši ani nebudu (no jo, bodří vědí, že to stejně nikdy nemyslím vážně). Přece jenom už jsem za ty roky promakala i spací záležitosti natolik, že by mi moje redakční lůžko, osobně dovezené, mohl závidět kdekdo. Takže jestli bude možnost a jestli si to budou ostatní ještě přát, jsem tu.

Na závěr by mělo zaznít ještě něco. Minulý rok jsem si vysloužila bednu ve Vokýnku. Okolnosti ale nebyly příznivé tomu, abych dala do Vokýnka včas vědět, že není třeba mě psát na první stránku sešitu, škrtání by myslím bylo velmi kontraproduktivní. Tudíž se omlouvám, že moje účast bude letos spíše stinná, ale snažím se, seč můžu. Děkuju za všechno a těším se příště (i kdyby cokoli)!

Autorka je emocionální a je na to hrdá, protože nic netlačí víc než snažit se udržet emoce na uzdě. Tedy něco asi jo.

PROGRAM - PONDĚLÍ 1/7

8:30 Zahrada Šrámkova domu

Prezence dětských dílen – registrace přihlášených účastníků, seznámení s lektory

9:00 Spořitelna

Přednáška doc. PaedDr. Ladislavy Lederbuchové, CSc.,
Ve stínu normalizace: Příběh sudetské pověsti Zdeňka Šmída

14:00 Zahrada Šrámkova domu

Autorské čtení ostravského rodáka Petra Čichoně

15:00 Dvůr vedle Maštale

Poezie periferie – scénické čtení inspirované tvorbou literátů bezdomovců

16:00 Spořitelna

Beseda o přehlíženém a pomíjeném v Shakespearových hrách

16:00 Zahrada děkanství

pro děti od pěti let, vstupné 50/70 Kč
Šlo kopyto do světa a potkalo koně – nonsensové hříčky Jiřího Šlupky Svěráka

19:30 Spořitelna

vstupné 300 Kč
Suzanne Renaud – divadelní setkání s básnířkou
v podání Lucie Trmíkové

21:00 Sokolovna

vstupné 150 Kč
Slavnostní vynášení Morany se spolky Poslední nakonec a Čubčí láj

22:00 Městské divadlo

Poslech *Krvavého románu* – rozhlasový hold Váchalově proslulé hororové knize

JÍDELNÍČEK

Pizzerie Maštal

Snídaně (7:30–10:00):

Šrafovaný šafrán

Oběd (11:30–15:00):

Bramborová polévka

Znojenská vepřová plec, houskový knedlík

Kuskus se zeleninou a grilovaným hermelínem

Večeře (17:00–20:00):

Hovězí vývar s rýží

Krůtí steak se sýrovou omáčkou, hranolky

Velký řecký salát s opečeným toastem

Vokýnko

Pomazánka z cizrny

Mrkvový koláč

NEVADÍ!, když jsi ve stínu, z něj lépe věci uvidíš

Raportáž 🍷 Magdaléna Kvasničková

Letošní zahájení festivalu se konalo poněkud netradičně v prostorách Městského divadla, publikum však záhy pochopilo důvod. Téma 68. ročníku bylo totiž představeno prostřednictvím inscenace, a to bravurně vystínované. Klid v sále si zajistila píseň *Chválím tě, země má*, což u některých diváků vzbudilo poněkud ambivalentní pocity (noví návštěvníci ještě netušili, co je čeká na závěr). Jenže hudební obsah představení byl nejen důvtipně zvolen vzhledem k tématu („V stínu kapradiny spal, měl na čele šrám KA!“), ale zejména byl chytře poskládan tak, že tato „stínohra“ pevně držela svůj tvar. Tak se nakonec i počáteční píseň od Zdeňka Svěráka (a Jaroslava Uhlíře!) humorně propojila s jednou z hlavních tváří Šrámkovy Sobotky, Jiřím Šlupkou Svěrákem, jako nárážka na stín našich jmen a pozic. Zdravice Zdeňka Svěráka z „nejmenovaného festivalu v Karlových Varech“ slepená z útržků jeho chytrých projevů pak také upozornila na stín samotného soboteckého festivalu. Tvůrci opravdu nezapomněli na žádnou ze stinných stránek spojených s českým jazykem a literaturou, skrze talk show *Ve stínu pod fíky* rovněž vyzdvihli povolání, která jsou neprávem přehlížená. Závěrem byla také demonstrována svízele samotných umělců, jejichž performance byla přerušena slovy produkčního festivalu Honzy Trče: „Děkuji za uměleckou besídku a nyní nastal čas na oficiální zahájení“. V této „oficiální“ části nechyběl projev starosty města Lubora Jenčka, ředitelky festivalu Pavlíny Havlové a pozdrav dlouholetého návštěvníka Alfreda Strejčka, který všechny pohládl po srdci.

Opravdové sobotecké zahájení se pochopitelně neobešlo bez tradiční hymny, z které i ten nejvíce zasmušilý divák každým rokem pocítuje prudkou dávku blízkosti, dojemné lidovosti a těšení, takže se jen stěží může na Šrámkově Sobotce cítit ve stínu.

Autorka má ráda stín katedrál, ale tu písničku ne.

Tradice je tradice je tradice

Imprese 🍷 Kateřina Prášilová

Poetické odpoledne je sobotecké specifikum už 68 let. To už samo o sobě vyvolává podezření. Jak se tento formát vyvíjí? A vyvíjí se nějak? Je pravda, že ze všech poetických odpolední bylo to letošní trochu jiné – jeho první část odehrávající se na Šolcově statku byla vzpomínkou na paní Šárku Štembergovou, herečku a zejména divadelní pedagožku. Řada jejích bývalých studentů a studentek byla přítomná a četla úsměvné vzpomínky. Z nich kromě toho, že paní Štembergová byla velkorysou a zábavnou umělkyní, vyplynulo, že život na Sobotce, ten noční se zpěvy a tanci, jaký tu máme všichni rádi, je stále stejný.

A potom jsme se *tradičně* odebrali na krátkou procházku se zastaveními, na kterých recitovali (nejen) žáci Studia Šrámkova domu, účastníci letošních soutěží v amatérském uměleckém přednesu Wolkrův Prostějov a Dětská scéna, od nejmladších po nejstarší, a na jejímž konci byla coby přídavek krátká pohybová

etuda. Jednotlivá vystoupení byla na dobré úrovni. Až hypnoticky působily výkony vyzrálých recitátorských osobností Agáty Maškové a Elišky Nedvědové. Z podstaty věci – studenti recitují texty, které si sami vybrali z docela jiných pnutí, než je vystoupit na Poetickém odpoledni na Šrámkovce – se ale dramaturgie pásma zcela mívá s tématem festivalu.

Celá hodina a půl potom budí spíše dojem, že se jedná o studentskou besídku, což letos umocňoval také hudební doprovod. Flétnové uskupení Flauti felici hrálo sice libě, ale písňe, u kterých není vůbec jasné, proč je hudebníci zvolili, vyvolávaly něco, čemu se říká lyrická mlha – vědomí, že se patrně účastníme něčeho krásného, co nás přesahuje, ale co ve skutečnosti vlastně k ničemu nesměřuje. Otázku vzbuzuje i samotná trasa procházky: proč byla zastavení tam, kde byla? Nemohlo se to celé sfouknout na Šolcárně? Přesuny po místech, která všichni důvěrně známe, celý program jen natahují, navíc by si organizátoři ušetřili přenášení laviček.

Včerejší Poetické odpoledne se dá vnímat i z jiného úhlu pohledu – jako mnohagenerační setkání milovníků poezie a Šrámkovy Sobotky, u kterého se dá hezky dojmout. To záleží na míře cynismu každého účastníka. Já si myslím, že by tato tradice zasloužila trochu oprášit a nahlédnout nově.

Autorka je exrecitátorka.

Znakové jazyky na výsluní

Jazykové okénko 🍄 Ondřej B. Vinš

Není to tak dávno, co byly znakové jazyky, tedy zcela svébytné a plnohodnotné jazyky národních komunit neslyšících po celém světě, považovány za pouhé nedokonalé soubory gest či posunků bez vlastní gramatiky, s omezenou slovní zásobou a bez schopnosti vyjádřit komplexnější sémantické obsahy. Jejich uživatelé, označováni zastaralým a přežitým termínem hluchoněmí, byli pak často pod nálepkou „postižení“ odsunováni na okraj společnosti, která byla přesvědčena, že jsou nevzdělatelní.

Ten, kdo znakové jazyky vyvedl z pomyslného stínu, byl americký slyšící lingvista William Stokoe (1919–2000). Rozborem amerického znakového jazyka ve studii *Sign Language Structure* z roku 1960 dokázal, že znakové jazyky obsahují stejné rysy jako jazyky mluvené, zejména dvojí členění, kdy se každý jazykový znak člení na menší jednotky (morfémy), které nesou význam, a ještě menší jednotky (fonémy), které význam nenesou, ale jsou schopny jej rozlišovat. Fonémy znakového jazyka rozlišil Stokoe tři, a to tvar ruky, pohyb a místo artikulace ve znakovacím prostoru, jenž je vymezen shora temenem hlavy, zdola dolní částí trupu a ze stran upaženými lokty. Tím se také znaky liší od gest. Stokoeho výzkum vedl k postupnému uznání znakových jazyků jako autonomních

systemů, které se od mluvených jazyků liší modalitou, tj. způsobem bytí. Mluvené jazyky jsou audioorální, kdežto znakové jsou vizuálně-motorické. Češtinu slyšíme, kdežto český znakový jazyk vidíme. V našem kontextu se o popis českého znakového jazyka nejvíce zasloužila Alena Macurová (před několika lety navštívila i Sobotku). I díky její soustavné práci byl přijat zákon upravující používání komunikačních systémů neslyšících. Zájemcům mohu doporučit její studie, případně stránky ubn.ff.cuni.cz, kde se dozvíte mnoho dalšího o komunitě neslyšících. Pro začátek postačí, pokud si z nich odnesete dva poznatky: je to jazyk, ne řeč, je jich spousta, ne jeden univerzální.

*Autor učí neslyšící a baví ho to.
Věnováno památce Nadi Hynkové Dingové.*

Fagot v Maří Magdaléně

Recenze 🍷 Ondřej Chaloupecký

Je v Sobotce lepší místo, kam se schovat před vedrem, než kostel svaté Maří Magdalény (a není tak daleko od zahrady Šrámkova domu jako místní koupaliště)? Těžko. Když jsem se v sobotu podíval na předpověď počasí na včerejšek, bylo mi hned jasné, o čem budu psát. Koncert v kostele! Přes třicet ve stínu a já si budu medit v chládku, bezpečně schovaný před sluncem pod mohutnou gotickou klenbou. No, meteorologové, ti novodobí šarlatáni živící se věštěním z kávové sedliny, podvodníci nestydatě klamoucí masy důvěřivců, pseudovědci vymlouvající se na nepředvídatelnost meteorologických jevů, zase lhali. Nebo jsem se podíval blbě. Venku bylo příjemně, ale čas strávený v kostele i tak stál za to, koncert fagotisty Radovana Skalického a cembalistky Štěpánky Skalické byl jedním slovem skvělý.

Jako člověk, který se o klasickou hudbu prakticky nezajímá, jsem ocenil Skalického úvodní slovo, v němž prokázal své pedagogické zkušenosti, poučil publikum o převážně vedlejší roli zmíněných nástrojů a také ho pobavil, když první zahraniou skladbu označil za barokní pop. Radovan Skalický možná diváky rozparádil až moc, ti tleskáníchtivější se totiž po první větě následující *Sonáty e-moll* neudrželi a začali

nadšeně plácát rukama, jako by snad z polštáře pod jejich zadnicemi vylétl mol. Skalický se je sice pokusil rázným gestem zastavit, ale bylo znát, že někteří z diváků už mnoho a mnoho a mnoho let nejsou zvyklí učitele poslouchat.

K manželské dvojici se pak přidal asi desetiletý flétnista Metoděj Kubín a ukázal, že jemu se na rozdíl od jiných přítomných dohledu pedagogů dostává a hlavně že mu svědčí. Výborný výkon! Mladá naděje se po třech skladbách a mohutném potlesku publika odpojila. Po Devienneho *Sonátě g moll* pak přišel vrchol celého vystoupení. *Sonáta g moll pro cembalo* „místního skorodáka z Kopidlna“ Josefa Antonína Štěpána. Klasik by řekl, že kritiku líbí/nelíbí neuznává, ale já to jinak neumím – mně se to líbilo moc! Na závěr se ke Skalické s cembalem znovu přidal fagot a společně si daly tři skladby argentinského skladatele Ástora Piazzoly, který přitom pro tyto nástroje neskládal. Manželé Skaličtí ale ukázali, že i s jejich nástroji skladby fungují skvěle, obzvlášť v *Libertangu* fagot ve vyšších polohách zněl skvěle, tak jak by si saxofonisté měli přát, aby zněly jejich nástroje.

Autor měl rád seriál Moby Dick and the Mighty Mightor.

Respondentka ve stínu

Štafetový rozhovor

V minulém čísle to bylo snadné – mezi účastníky Šrámkovy Sobotky vyslala redakce *Raportlu* štafetu prostřednictvím festivalového fotografa Martina Cába. Ten ji předává kamsi do útrob festivalového hemžení. Kdo je jeho respondentka? A koho z vás si vyhlédne ona? Na některé otázky neznáme odpověď ani my.

Jak vnímáš roli žen v současné české literatuře?

Role je zásadní! V tomto měsíci jsem z české literatury přečetla *Těžké duše* Ivy Hadj Moussy, *Dlouhou trať* Viktorie Hanišové a *Život po Kafkovi* Magdalény Platzové. A tyhle „holky“ vřele doporučuji. Oceňuji psychologii postav, témata, ovládnutí řemesla. A schválně se koukněte, které pohlaví získalo ocenění Kniha roku v rámci ceny Magnesia Litera.

Vyučuješ na gymnáziu češtinu, má podle tebe dnešní mladá generace v době sociálních sítí ještě zájem o literaturu, nebo je pro ni upozaděná někam do stínu?

Nedávno mi jeden ze studentů na pomaturitním večírku řekl, že mám superschopnost rozečíst notorické nečtenáře, kteří „uvízli“ v etapě *Deník malého pose-routky*. Nedělám nic nestandardního, jen hořím pro svůj obor a zapaluji. Tahám svoje studenty, jako kočka kořata, na autorská čtení, do divadel, na slam poetry... Postupem času se stane ten vzácný okamžik,

kdy se jejich čtenářský plamínek rozhoří také. Žádný stín se tedy nekoná a dobrovolně vyměňují kvalitní četbu za digitální detox.

Máš nějakou pikantní vzpomínku za tu dobu, co na Šrámkovu Sobotku jezdíš?

Moje pikantní vzpomínky jsou natolik „kořeněné“, že bych se lehce červenala, kdyby je čtenáři četli. Ve svých „aktivních“ recitačních letech jsem vždy oceňovala jedinečnost chvíle, kdy jdete s textem až na dřeň a objevujete sami sebe. To je krása, kterou můžete zažít jen na Šrámkově Sobotce!

Milka aneb Humor mě neopouští

Recenze 🍷 Ondřej B. Vinš

Musím se přiznat k něčemu hroznému. Ač chodím do divadla rád, neviděl jsem do včerejšího večera ani jedno divadelní představení, ve kterém by hrál pouze jediný herec. Vždycky mě trochu odrazoval fakt, že by můj výsledný divácký dojem závisel pouze na něm. Jsem proto rád, že jsem své první monodrama viděl zrovna na Sobotce. Vpravdě minimalistická scéna v nabitém Městském divadle obsahovala jen starodávné škatule plné lejster a psací stroj. Šouravým krokem přichází Ona, Milka, opatrovatelka Jeho odkazu. Je třeba ocenit, že Anna Josephová bravurně zvládá chůzi i tremor rukou sedmdesátileté paní. Její herectví se opírá nejen o hluboký charismatický hlas, ale i o pouhé pohledy, třeba ve chvílích, kdy šibalsky komentuje ne právě oblíbené příbuzné nebo soudruhy kulturní referenty z okresních výborů. Je totiž urputnice, neúnavná, pečující a zároveň modly bořící. Fráňa je obdivován, vzpomínán, přítomen ve starých dopisech, v závěru je však v nádherně subverzivní scéně sundán (byť s láskou a péčí) z piedestalu a zabalen do kufru. Pro patos není místo, velikán je zaházen starým papírem. Na jeho místo ze stínu vystupuje Milka a po počátečních rozpacích si své místo docela užívá. Obecenstvo si to užívá nepokrytě, a když se v nastalém lijáku přesunu na zahradu, slyším, že nejsem sám, kdo odcházel nadšený.

Autor si nevzal deštník.

Pořád jsme na cestě

Rozhovor 🍄 Jan Henyš

RA: Ridina Ahmed, PT: Petr Tichý

Téma letošního festivalu je *Ve stínu*. Říkal jsem si, že na to trochu navážu. Poprvé jsme se totiž potkali a pravděpodobně jsme se ani neviděli (pozn.: odkaz k loňské performanci *Zvukovejce*). Jak je pro vás důležité, kde se vaše hudební produkce odehrává a jakou roli v tom hraje právě stín a světlo?

RA: Místo je zásadní z vícero důvodů. Samozřejmě zvukově – když hrajeme v prostoru s obrovskou ozvěnou, je důležité se tomu přizpůsobit. To, co ale vnímám jako nejdůležitější, je v tom prostoru vytvořit intimitu s posluchači, protože to tomuto projektu velmi svědčí. Už jsme hráli leckde, třeba v bazénu, tady v Sobotce ve věži nebo v jeskyni v Koněpruských jeskyních.

To musí být akusticky úplně unikátní místo.

PT: To je akusticky úplně blbé, jak je to členité.

RA: Zrovna v Koněpruských jeskyních bylo hrozně zajímavé, jak tam fungovala práce se světlem a stínem, byli jsme v takovém šerosvitu mezi všemi těmi stalagmity a stalaktity. Obecně tomu svědčí, když můžeme být pocitově blízko lidem, nemusíme být ani fyzicky blízko. Důležité je, když to není ničím rušené.

PT: Když třeba někdo mluví, tak to koncert strašně narušuje. Nebo třeba klimatizace, i to může být intenzivní.

Pojďme se bavit přímo o vaší hudbě. Název vašeho projektu HLASKontraBAS trochu evokuje duel, že budou obě složky stát proti sobě, koncert ale ukázal, že se zajímavě prolínají. Co vás vedlo k takové zvláštní „instrumentaci“?

RA: Já mám dost jemnou barvu hlasu a vždycky mi přišlo, že mezi průraznějšími nástroji, jako jsou bicí, se ta barva trochu ztrácí, že je ten hlas příliš křehký. Jsou zpěvačky, které mají pronikavou a jasnou barvu hlasu, která se překlene přes všechny takové nástroje. Zajímalo mě, jak by to znělo, kdyby se ta hudba oprostila od všeho a mohlo tam být více prostoru pro tuto jemnost a pro různé barvy. Zkoušela jsem leccos, s kytarou nebo klavírem, ale u kontrabasu to vnímám víc kontrastně, že ženský hlas a hluboký kontrabas tvoří dialog odlišných hodnot.

Dnešní koncert proběhl až na malou výjimku úplně beze slov, ale přesto dokáže vaše hudba předat mnoho významů, vyprávět příběhy. Kde spatřujete hranici toho, co hudba dokáže předat? Jaké jsou její limity?

RA: To, co všechno jde předat, pořád zkoumám. Co už předat nejde, je to, co je příliš intimní. To prostě neumím artikulovat, nebo ani nechci. To, co je moc moje, už nejde. Pořád jsme na cestě. Pořád objevujeme nové věci.

Jak tedy vypadá váš tvůrčí proces? Je na začátku spíš příběh, nebo emoce?

RA: Různě. Některé skladby vznikají z hudebního motivu, jsou skladby, které vznikají z nějakého zážitku, jsou i skladby, které se opřou o barvu. Někdy je ta skladba jenom Petra, nebo jenom moje, nikdy není jenom jedna cesta.

Poznámka na okraj festivalového dění

Imprese 🍷 Fráňa

vcf

t b mbbbbbbbbbbbbbbbbbbbbbn

Autorce jsou necelé čtyři měsíce a je to její autorský debut.

Tvář

☛ Karel Doskočil

ze sbírky *Větve stromů*

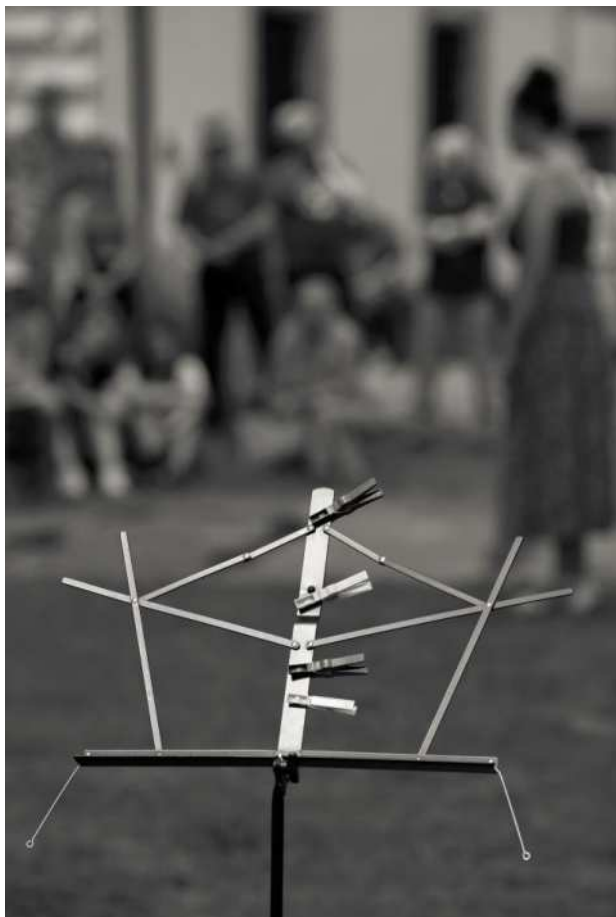
Ticho na výsluní raduje se z hrůzy,
usmívá se všem mým tajným bolestem,
ticho v koutku pláče, když se smějí druzi,
úzkostlivě spěje k zjevným radostem.

Ticho cize mlčí, když jas chválu vzdává,
ticho dolů padá, když se povznáším,
ticho hyne rychle, ticho hledá sláva,
nejjasněji zpívá, když jsem nejtišším.

Sladké dostaveníčko mé pravé tváře,
samota, jež shluku tak se podobá,
denní rozcestí, kde z tmy přichází záře,
víno, které pije sama nádoba.

Dnes chceme vynést na světlo tvorbu Karla Doskočila (1908–1962), autora, který zůstal na periferii pozornosti, nikoli však v utajení – jednak coby archivář a historik, žák Josefa Pekaře, autor odborných prací či překladů, jednak coby autor takového proudu katolicky orientované poezie, který tíhne k harmonizaci a prožitku světa neseného stabilní duchovní konstrukcí.

Z diplomové práce naší redaktorky Kláry Krásenské, jež se svou přednáškou věnovanou právě Karlu Doskočilovi dnes bohužel nebude moci vystoupit.

Kupte si *Problémové spolužáky*

Inzerce

Chcete dobře investovat 390 korun (250, pokud jste studenti)? Pospěšte si zakoupit vstupenku na představení *Problémoví spolužáci*. Na tento divadelní zážitek se nevztahují festivalové permanentky, ale jistě ve vás bude doznívat déle než deset jedenáctek (a jedna malá), které byste za stejnou cenu pořídili ve Vokýnku. A pozor, dostane se jen na 28 diváků.

Specifickou divadelní formu imerzivního divadla pro pouhé dva diváky nazývají autoteatro. Oba diváci dostanou sluchátka, přes která dostávají instrukce, a mohou se tak ponořit do osudů Jany Kaněrové a Zdeňka Adamce. Oba narozeni v roce 1934. Oba studenti v nepříznivých 50. letech v Československu. Oba spolužáci Jany Horákové – dcery Milady Horákové, asi nejznámější oběti komunistických vykonstruovaných politických procesů. Zažili dobu druhé světové války, kolektivizace i politických procesů. Kaněrová a Adamec se o své vzpomínky podělili s Institutem Paměti národa a následně je zinscenovali studenti JAMU pod vedením Moniky Okurkové.

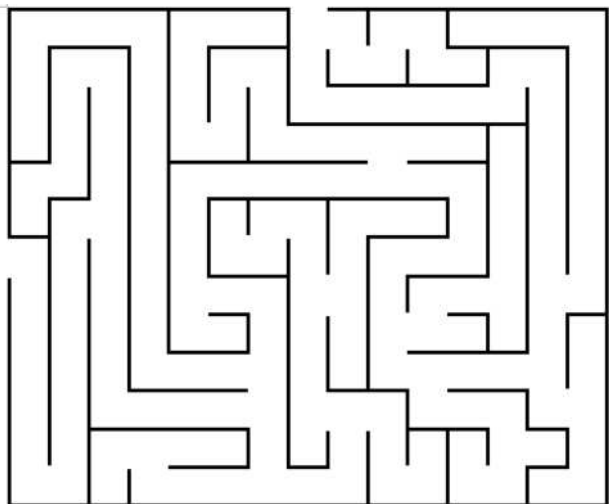
Zúčastnit se může kdokoliv bez ohledu na herecké zkušenosti a ze hry může vždy vystoupit. Průvodci jsou speciálně vyškolení herci, kteří dotvářejí celkovou atmosféru. Utvořte libovolnou dvojici a zarezervujte si jeden ze čtrnácti termínů ve festivalovém informačním stánku. Představení proběhnou na zahradě Šrámkova domu 2. a 3. července v časech od 12:30 do 19:30 a každé trvá 35–40 minut.

Pomoz Fráňovi se zahřát!

Dětská rubrika ☛ Eliška Rybová

Fráňovi je zima a leká se vlastního stínu. Pomoz sluníčku najít cestu k Fráňovi, aby všechny stíny padly za jeho záda a aby se aspoň trochu zahřál.

Spotlight!

Máte spoustu krásných fotografií z festivalu? A sdílíte je? Obujte se do hashtagů #sramkovasobotka #vestinu a ukažte svým online kamarádům, zač je toho v Sobotce loket. Jste na sociálních sítích spíše tiché, stalkerské typy? Sledujte facebookový a instagramový profil Šrámkovy Sobotky! Bojkotujete papírové materiály? Pohrdáte tištěným programem? I pro vás máme QR kód.

Program:

Facebook:

Instagram:

Kam slunce nesvítí

📌 Kolektiv redakce

Redakce *Raport!u* uvažuje, že uspořádá seminář kelímkové architektury. Jeho absolventi a absolventky by měli být schopni sestavit i obsloužit mobilní pivní zikkurat.

Jan vystoupil ze své komfortní zóny. Odešel.

Objevují se stížnosti, že v Sobotce není kde si dát dobrou kávu. Možná proto se každou noc někdo namele jak jihlavanka.

Vzhledem k povětrnostním podmínkám v příštím týdnu rušíme objednávku festivalových čepic s větráčkem.

Honza Mrázek se rozhodl vystoupit ze stínu „kluka s kytarou“ a přivezl si klarinet.

Milka svou jemností tě láká, je nejlepší, co můžeš mít.

Jana Kratochvílová je připravena zaskočit za jakýkoli program zrušený kvůli povětrnostním podmínkám.

Chtěli jsme syntetizovat humor, ale chemička Emička už šla spát.

🏆 Šlupku Svěráka včera získala Bokovka za Kofru.

RYZE AVANTGARDNÍ PRAVIDELNÁ OBČAS RÝPAVÁ TISKOVINA!

Redakce: Jan Henyš, Ondřej Chaloupecký, Vojtěch Jandera, Klora Jelínková, Pavlína Kašparová, Vojtěch Kouřil, Jan Křeček, Magdaléna Kvasničková, Kateřina Prášilová, Eliška Rybová, Martina Rybová, Ondřej B. Vinš.

Všechny fotografie tohoto obšťastníku s láskou fotografuje
© Martin Cáb.

Vychází v Sobotce během 68. ročníku festivalu Šrámkova Sobotka.
Cena 15 Kč.

Vydává spolek SPLAV!,
U Studánky 5, 170 00 Praha 7,
IČ 26674122. MK ČR E 15812

Časopis *Raport!* vychází za finanční podpory Státního fondu kultury.
raport.redakce@gmail.com

CC BY-NC-ND 4.0